

скоро произведенитѣ и млади офицери Хошъ и Журданъ. Дванадесетъ хиляденъ отрядъ отдѣленъ отъ рейнската и мозелската армии, дойде да имъ помогне да одържатъ побѣдата при Хондшуте (на 8 септемврий 1793 год.); обсадата на Дюнкирхенъ бѣше вдигната.

Още една несравнено по-важна крѣпость бѣше тѣй сжщо въ опасностъ; ако Мобьожъ паднаше въ ржцѣтѣ на австрийцитѣ, то пжтя имъ за Парижъ щѣше да бжде откритъ.

Карно, който бѣше видѣлъ Журдана въ сражението подъ Хондшуте, оцѣнилъ личнитѣ му качества, избра го за главнокомандующъ на съединенитѣ сѣверна и арденска армии. Той отиде лично при младия генералъ, за да му помогне съ своя опитъ. Принцъ Кобургски държеше въ обсада Мабьожъ, като се бѣ утвърдилъ въ позиции, които се смятряха за непристъпни. „Френцитѣ сж горди републиканци, казваше той; ако тѣ ме испядятъ отъ тука, то азъ самъ ще стана републиканецъ“. Френцитѣ се помжчиха да завладѣятъ ретраншментитѣ, но бѣха нѣколко пжти отблъснати; дойде нощта отъ която френцитѣ се възползоваха да промѣнятъ плана за атаката си: всичкитѣ сили бѣха струпани върху единъ пунктъ. На другия день рано сутрината, австрийцитѣ видѣха, че на пристѣпъ срѣщу тѣхъ иде цѣла колона на чело съ генерала Журдана и двамата прѣдставители на народа, Карно и Дюкенуа, опасани съ трицѣтнитѣ си шарфове и които носяха шапкитѣ си на върха на сабитѣ си. Нищо не можѣ да спре потикътъ на републиканцитѣ: тѣ заеха горската равнина Вотини, съ което име бѣ покрестена и тѣхпата побѣда. Неприятелската войска бѣше отблъсната, слѣдъ което принцъ Кобургски се принуди да избѣга отвѣдъ Сомбра, като се утѣши съ това, че нарече побѣдителитѣ *побѣд-ными*. „Всички тамъ бѣха герои!“ казваше Журданъ.